

Parfume

Parfume. Selve ordet fremmaner et billedet af Kleopatra, der forfører Marc Antony i et badekar fuldt af rosenblade. Det forholder sig også sådan, at man i Egypten, Arabien, Indien, Grækenland og Kina havde anvendt naturlige parfumer til at tryllebinde, pryde og smykke både krop og omgivelser med i tusindvis af år, før europæiske handlende opdagede parfumekunsten. Det var også sådan, at man i Mellemøsten og Asien syntes, at de europæere, der fulgte Silkevejen på jagt efter det, som den orientalske verden kunne byde på, var barbariske, fordi de lugtede grimt, da de sjældent badede eller rensede deres tænder.

Der findes vidnesbyrd om brugen af dufte i religiøse ceremonier, paladser og moskéer samt beskrivelser af fremstillingsprocesser af parfumer i ældgamle tekster fra Cypren, Indien, Mesopotamien og den islamiske verden. Først i det fjortende århundrede begyndte europæerne at bruge parfume til hverdag – hovedsageligt for at overdøve den kropslugt, der fulgte i kølvandet på dårlig hygiejne.

Men parfumefremstilling var så omfattende en proces, og råmaterialerne fra fjerntliggende egne var så dyre, at kun hoffer, som fx Catherine de Medicis og Louis XIV's, havde råd til sådan ekstravagance. (Franskmændene dannede ordet *parfume*. Det er sat sammen af de latinske *per* og *fumus*, som betyder "af røg" – så ordet *parfume* beskriver faktisk blot en af de mange metoder, hvormed duft udvindes af planter og blomster).

Efterspørgslen på parfume steg. Der gik ikke længe, før planter som jasmin, tuberose, orangeblomst og lavendel blev fragtet fra Mellemøsten, Indien og middelhavslandene og plantet i byen Grasse i det sydøstlige Frankrig på grund af områdets tempererede klima. Det gjorde parfumefremstilling mere økonomisk overkommelig. Grasse blev hurtigt det nye epicenter for parfumefremstilling. Parfumerede handsker, der typisk blev båret af velstående fruer, overdøvede den krasse stank af garvede huder, der førhen var Grasses hovedindustri.

De fleste parfumer indeholder 75-80 % denatureret alkohol, som fortynder de kraftige æteriske olier. Vesterlændinge foretrækker generelt disse lettere dufte. På det indiske subkontinent og i Mellemøsten blandes den duftende olie fra råmaterialer med en æterisk olie som fx sandeltræ og påføres direkte på kroppen – altid uden alkohol. Det intense, koncentrerede resultat kaldes *attar* og foretrakkes af kulturer i Østen.

Kannauj, der ligger i delstaten Uttar Pradesh, betragtes som *attarernes* hovedby i Indien. Da de udtrækkes direkte fra kun en håndfuld planter, blomster, rødder og andre naturlige stoffer, betragtes *attarer* som renere, tættere på kilden, af dem, der anvender dem. (I modsætning til dette kan nutidens parfume i Vesten indeholde langt over hundrede ingredienser). *Attar* er meget drøj i brug, og det betyder, at det kan være billigere at bruge *attar* frem for mærkevareparfumer. Mange europæiske

og amerikanske parfumeproducenter køber æteriske olier til deres produkter i Kannauj.